

שיעורי חינוך

מראש הישיבה שליט"א

עצות פרקטיות והדרכה להורים, מלמדים, מחנכים ומחנכות

פרשת נצבים וילך
שנת תשפ"ד

גליון
ע"ד

שיעורי חינוך

פרשת בלק שנת התשפ"ד

• קבלה טובה

לְעִמְתוֹ הַמְלַמֵּד עוֹשֶׂה לְעַצְמוֹ חֲשָׁבוֹן בְּסוֹף הַשָּׁנָה, עֲבָרָה שָׁנָה שְׁלָמָה, עוֹד מַעֲט כָּבֵר נוֹסְעִים לְרַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וּבְרוּךְ הַשֵּׁם הַתְּפִלְלָתִי כָּל יוֹם עִם הַיְלָדִים, לַמְדַתִּי אוֹתָם הַלְכוּת, מַדּוֹת טוֹבוֹת וִירְאֵת שְׁמַיִם, נְטַעְתִּי אֲמוּנָה, נְטַעְתִּי קִדְשָׁה, דִּבְרַתִּי עִם הַיְלָדִים עַל קִדְשֵׁי הַבְּרִית, עַל קִדְשֵׁי הַיְסוּד, וְאִפְלוּ אִם זֶה לֹא הִשְׁפִּיעַ עַל כָּל הַכֶּתֶה, יְלָדִים מְסִימִים יִקְלְטוּ אֶת זֶה רַק בְּשָׁנָה הַבָּאָה, אֲצַל הַמְלַמֵּד הַבָּא, כְּשֶׁהֵם כָּבֵר יִהְיוּ קִצֵּת יוֹתֵר גְּדוּלִים, אֲבָל אִם יֵלֵד אֶחָד קָלֵט אֶת זֶה, יֵלֵד אֶחָד כָּבֵר יוֹדֵעַ שְׂאֵת זֶה אֲסוּר לַעֲשׂוֹת, זֶה כָּבֵר רֹחַ!

אֲמַנֵּם זֶה עֲבוּדָה קְשָׁה, אֲבָל אֲנַחְנוּ הַרִי מְבַקְשִׁים (בְּתַפְלַת וּבֵא לְצִיּוֹן): **"לְמַעַן לֹא נִיגַע לְרִיק, וְלֹא נִלְד לְבַהֲלָה"**, אָדָם עוֹבֵד כָּל הַחַיִּים, וְהוּא לֹא יוֹדֵעַ: 'לָמָּה עֲבַדְתִּי כָּל הַחַיִּים? בְּשִׁבִיל מִי? בְּשִׁבִיל מִה?' זֶהוּ הַרִי כָּל כֶּן מִפְּחִיד, הַחַיִּים מְשֻׁטִים בְּאָדָם; אָדָם עוֹבֵד וְעוֹבֵד וְלַעֲת זִקְנָה כְּשֶׁהוּא כָּבֵר לֹא יָכוֹל לַעֲבֹד, הַלְשׁוֹן כָּבֵר נוֹפֶלֶת לוֹ הַחוּצָה, וְהוּא מוֹצֵא אֶת עַצְמוֹ שֶׁהוּא לֹא הוֹעִיל מְאוּמָה בְּחַיָּו, לְעִמְתוֹ הַמְלַמֵּד יוֹדֵעַ: 'הַקְּמַתִּי יְהוּדוֹת!'

הַמְלַמְדִים הֵם מ'חֲשׁוּבֵי הַקְּהֵלָה'

לְהִיּוֹת מְלַמֵּד אוֹ מוֹרֵה זֶה עֲבוּדָה קְשָׁה וּמְפַרְקֵת, אֲבָל מְלַמְדִים יְקָרִים, דְּעוּ לָכֶם, שְׁמַחְשִׁיבִים אֶת הָעֲבוּדָה שְׁלָכֶם; אֲצַלִּי אֲתֵם מ'חֲשׁוּבֵי הַקְּהֵלָה', מְלַמֵּד הוּא אֲצַלִּי הַדְּבָר הַחֲשׁוּב בְּיוֹתֵר, וְהַלּוּאֵי הַלּוּאֵי

חוֹשֵׁב שְׁבָכָל זֹאת הוּא לֹא מְלַאָּה, הוּא בְּכָל זֹאת עֹבֵד כָּל הַיּוֹם וְעֹשֶׂה טְעוֹת, וְהִנֵּה הַמְנַהֵל כָּבֵר כָּאֵן, וְהוּא כָּבֵר רוֹצֵה לְפַטֵּר אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁהִגְמָרָא אוֹמְרַת (בְּבֵא בְּתָרָא כ"א): **"מְקָרִי יְנוּקָא ... כְּמוֹתֵרִין וְעוֹמְדִין נִינְהוּ"**, לֹא נוֹתְנִים הַזְדַּמְנוֹת נוֹסֶפֶת לְמְלַמֵּד, מְלַמֵּד שְׁלֹא עֹשֶׂה מָה שְׁצָרִיק לַעֲשׂוֹת, אֲפֹשֶׁר לְפַטֵּר אוֹתוֹ בְּלִי לְהַזְהִיר לְפָנָיו כֵּן, אֲבָל אִף אֶחָד לֹא חוֹשֵׁב שֶׁהוּא כָּבֵר יוֹשֵׁב פֹּה מִהַבְּקָר וּמִתְיַגַּע עִם הַיְלָדִים.

עֲבוּדָה שְׁנִשְׂאָרַת

מְלַמְדִים יְקָרִים, זֶה אֲמַנֵּם קְשָׁה, אֲבָל מֵצַד שְׁנֵי אֵין לָנוּ מְשִׁג בְּגַדְלוֹת הָעֲבוּדָה שֶׁל מְלַמֵּד. אֲנִי רוֹצֵה לְהַגִּיד לָכֶם מְשִׁהוּ שְׂאֵמְרַתִּי לָכֶם כָּבֵר הַרְבֵּה פְּעָמִים, אֲבָל אֲנִי חִיָּב לְהַגִּיד אֶת זֶה עוֹד פְּעַם; כָּל אֶחָד עוֹבֵד קְשָׁה! אֲנִי יוֹשֵׁב כָּאֵן עִם אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ בְּעֵלֵי בָתִּים שְׁמֵרוּיָחִים בְּשָׁנָה סְכוּמִים מְכַבְּדִים, שֶׁל כְּמָה מִיְלִיוֹנֵי דוּלָרִים בְּשָׁנָה, אֲתָה לֹא יָכוֹל לְתָאֵר לְעַצְמָךְ מָה שְׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם יוֹם יוֹם, זֶה בְּכֻלָּל לֹא פְּשׁוּט, גַּם לָהֶם אֵין כֶּסֶף, כִּי הֵם צָרִיכִים לְהִשְׁקִיעַ אֶת זֶה בְּהִשְׁקָעוֹת חֲדָשׁוֹת, יֵשׁ לָהֶם עַל לְלוֹת כֶּסֶף כְּדֵי שְׁיֻכְלוּ לְשַׁלֵּם מִשְׁכָּרַת לְעוֹבְדִים שְׁלָהֶם בְּזִמְן שֶׁהִחְשַׁבּוֹן שְׁלָהֶם רִיק, הֵם מְרַגְּשִׁים שֶׁהֵם יוֹצְאִים מִדְּעֵתָם! וּמָה נִשְׂאָר מִהָעֵמֶל שְׁלָהֶם? כְּלוּם!

זֶהוּ כְּאֵב עֲצוּם, אָדָם עוֹבֵד כָּל הַשָּׁנָה, וּמָה נִשְׂאָר מִזֶּה? הוּא מְסַתְּפֵל לְאַחֹר וְשׂוֹאֵל אֶת עַצְמוֹ: 'מָה עֲשִׂיתִי כָּאֵן כָּל הַשָּׁנָה?!'

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֲנִי מְבִיאִים לְפָנֵיכֶם שְׁעוֹר חֲדָשׁ שְׁנִמְסַר עַל יְדֵי רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה שְׁלִיט"א לְמַחְנָכִים בְּקָרִית בְּרַסְלָב לִיְבִעְרֵטִי יַע"א בְּכַרְשֵׁת בְּלַק ה'תשפ"ד.

לְפָנָי שֶׁהִתְחִיל רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה שְׁלִיט"א אֶת הַשְּׁעוֹר, הוּא שָׂר אֶת הַנְּגוּן: **"אֲוִי אֲוִי אֲוִי מְלַמְדִים, אֲוִי אֲוִי אֲוִי מַחְנָכִים, אֲשָׁרֵי חֲלָקְנוּ בְּזֶה וּבְבֵא"**.

עֲבוּדָה קְשָׁה

שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם מְלַמְדִים יְקָרִים וְאֹהוּבִים.

אֲנִי מְדַבֵּר אֶל הַמְלַמְדִים כִּי אֲנִי חִיָּב לְחַזֵּק אֶת הַמְלַמְדִים, אֲבָל אֲנִי לֹא אֲכַעֵס אִם גַּם הוֹרִים לִילְדִים יִשְׁמְעוּ אֶת זֶה, וּבּוֹדָאֵי אֲשַׁמַּח אִם הַמּוֹרוֹת שֶׁל 'בֵּית פִּינָא' יִקְשִׁיבוּ לְזֶה, כִּי כְּשֶׁמְדַבְּרִים עַל חֲנוּךְ מִתְכַּוְּנִים לְכָל אֶחָד, מְלַמְדִים, מוֹרוֹת וְהוֹרִים.

אֲוִי, מָה שְׁמְלַמֵּד עוֹבֵר בְּיוֹם! לְאִף אֶחָד אֵין מְשִׁג מָה מְלַמֵּד עוֹבֵר בְּיוֹם אֶחָד עִם הַיְלָדִים.

מְלַמֵּד מְשַׁקֵּעַ כּוֹחוֹת לְהִתְכַּוְּנֵן בְּשִׁבִיל הַיְלָדִים, וּמָה הוּא מְקַבֵּל בְּחִזְרָה? מְבַזִּים אוֹתוֹ; 'מְבַזִּים' זֶה לֹא אִם נִעְמָדִים בְּאֲמִצַּע הַכֶּתֶה וְזוֹרְקִים לוֹ חֲפָצִים בְּפָנָיו, 'מְבַזִּים' זֶה גַּם הַגִּישָׁה שְׁמִתְנַהֲגִים אֵלָיו. מְלַמֵּד עוֹבֵר בְּזִיוֹנוֹת מִהַיְלָדִים שְׂאִינֵם מְצִיִּיתִים וְעוֹשִׂים לוֹ פְּרָצוּפִים, הַמְלַמֵּד עוֹבֵר גַּם בְּזִיוֹנוֹת מִהַהוֹרִים וּמִהַנְּהַלָּה שְׂבָאִים בְּטַעְנוֹת עָלָיו, וּבְכַרְט אִם קָרָה שֶׁהוּא בְּאֲמַת לֹא שָׁם לֵב, הוּא עֹשֶׂה דְּבָר שֶׁהוּא לֹא הָיָה צָרִיק לַעֲשׂוֹת, אִף אֶחָד לֹא

שאוכל להחזיר בין אנשי שלומנו שיתנהגו בדרך ארץ למלמדים, שיקומו בפני מלמד, שיתנו כסא למלמד, שייבאו כוס מים למלמד, שיתנו טיפ למלמד, ושיודו למלמד: **"תודה שאתה יושב עם הבן שלי, ושוב מתאפק, שלא לתת לו בשקט צביטה בלי שאף אחד ידע", "תודה שלא זלזלת היום בבני", "תודה ששוב אמרת לו יפה: שים את האצבע בספר, כבר היה מתר לה היום לתת לו סטירה, אחרי שאמרת לו כל כך הרבה פעמים שישים את האצבע במקום שאוחזים, אבל שוב אמרת לו בצורה יפה"**.

זו הרי זכות גדולה להיות מלמד; מלמד בונה דורות.

המנהלים שולחים לי כל יום דו"ח מהמוסדות

תודה להשם שיש לי מנהלים מסורים, מנהלים חכמים; בכל יום אני מקבל דו"ח מהמנהלים ומהמנהלת על מה שקורה בכל סניפי המוסדות. המנהל מהקריה התחיל עם הרעיון הזה, הוא שולח לי כל יום הודעה מקלטת, בארץ של שמונה דקות, דו"ח ממה שקורה בתלמוד תורה.

גם המנהל מארץ ישראל שולח לי כל יום הודעה של חמש - שש דקות, דו"ח מהמוסדות בארץ ישראל, הוא מתחיל: **"יום טוב לראש הישיבה, מדבר יצחק מארץ ישראל, אני רוצה למסר דו"ח מהמוסדות בארץ ישראל; מלמד פלוני עובד מצין, מלמד אלמוני הוא משהו במיוחד, המלמד השלישי מגיע קצת מאחר; מורה פלונית הסתכסכה לאחרונה עם ילדה והיא משפילה את הילדה, מורה אלמונית - תענוג", והרבה פעמים הוא אומר לי: "אין לי מה להגיד, אני רק רוצה לומר שהמוסדות זורמים מאוד יפה"**.

בנוסף אני מקבל כל יום דו"ח בכתב מהמנהלת של בית פיגא בקריה, היא כותבת לי עם איזה בת עובדים קשה, ועם איזה הורים מתגעים עכשו.

לא לעשות צחוק מהאנשים שלוקחים מהגמ"ח

לאחרונה כתבה לי המנהלת מה שקורה בכתה ה', ששם נושבת רוח נגד ה'גמ"ח' (בגמ"ח מוכרים בדולרים ספורים בגדים יפים וטובים גם לבנים וגם לבנות), יש כמה ילדות שעושות צחוק מלקחת בגדים מהגמ"ח.

כתבתי למנהלת ששקלתי את העניין, ואני רוצה שבפתיחה ו' ישארו עדין עם התלבשת לשנה הבאה, אפלו שבדרך כלל כבר לא הולכים עם תלבשת בכתה ו', לובשים כבר בגדים רגילים, אבל מה אני יכול לעשות שהבנות עושות צחוק מהגמ"ח, ואם לא ילכו עם תלבשת, תתחיל תחרות בין הבנות ללכת עם בגדים יקרים, ואת זה אני לא רוצה.

מה שבנות עושות צחוק מהגמ"ח זה בא מההורים, כי שותף דינוקא בשוקא או דאבוה או דאימיה (סוכה טו); מה שהילד מדבר, זה או מאביו או מאמו. זה לא מצדק מצדם של ההורים, זכותם של ההורים לקנות בגדים בחנויות, אבל למה אתה צריכה להשפיל את שאר המשפחות? אני מבקש מכל ההורים, תעשו לי טובה, אני יודע שיש להם כסף, אין לי בעיה עם זה שתקנה בגדים יפים לבנות שלך, אבל תזהר לא לעשות צחוק מהאנשים שכן לוקחים מהגמ"ח. לאחרונה בקשתי מאברך שיש לו כסף: **"תעשה לי טובה, יה פעם בשבוע עם הילדים שלך לקנות בגמ"ח, כי הבת שלך עוקצת את שאר הבנות בבית הספר שהן לוקחות מהגמ"ח"**.

כשילדה באה לבית החנוך עם בגד מהגמ"ח, ובנות מכריזות בלעג: **"נו, זה בא מהגמ"ח..."** זה רעל!

אותו דבר זה מה שאנחנו מדברים הרבה מאוד, על שיעשו שמחות פשוטות; אם אחד מאנשי שלומנו פן עושה חתונה באולם, אני חייב לזלזל בזה ולעשות מזה צחוק; באנגלית יש פתגם: **"ליוו איט אר טעיק איט"**, תעזב את זה או תקבל את

זה, כלומר, או שאתה מקבל את זה, אתה מנהל חיים פשוטים, או שאתה יכול תכף ומיד לעזוב את הקהלה, פי אני אהיה חייב להמשיך לעשות צחוק על השמחות המפוזרות, כדי שאנשי שלומנו לא יצטרכו לסבל בגללה, שעכשו כלם יצטרכו לחקות אותה.

עצה טובה שיהיה יום נעים בתלמוד תורה

את השיחה על הגמ"ח ועל שמחות פשוטות אני אשאיר לשיעור שאמסור להורים, עכשו הבה נחזור למה שנוגע למלמדים, שמעתי מהמנהל החשוב שלנו בארץ ישראל עצה טובה איך אפשר לזכות ליום נעים בתלמוד תורה, באחד הימים הוא אמר לי בהקלטת ההודעה היומית הודעה כזאת: **"יום טוב לראש הישיבה, אחד המלמדים, מלמד מאוד חשוב ומצלח הגיע אלי היום אחרי הלמודים ואמר לי שאין לו כבר את הכוחות לילדים, היום היה יום מאוד קשה בתלמוד תורה, שאלתי אותו: 'מתר לי לשאל אותך שאלה אישית? מתי הלכת לישן אתמול בלילה? והוא אמר לי: 'בשלוש לפנות בקר', אמרתי לו: אם תלך לישן קצת יותר מקדם יהיה לה עבודה יותר קלה"**.

זו עצה מאוד טובה, אני מבקש את זה ממכם מלמדים יקרים, לכו לישן מקדם!

אם המלמד ישן טוב זה לא מפריע

אם אתה הולך לישן מאחר, אתה לא ישן את מספר השעות הנכון, אני לא יודע אם על פי תורה מתר לה להיות מלמד (עין שלחן ערוך יורה דעה סימן רמה, סעיף טז), כי אתה תתרגז מכל תזונה קטנה של ילד, זה לא אומר שאם הולכים לישן מקדם, לא עובדים קשה; בנדאי שמלמדים עובדים קשה, אבל זה נהיה הרבה יותר קשה אם לא הולכים לישן בזמן; אל תבוא לבכות כמה קשה אתה עובד, בזמן שהלכת לישן מאחר.

לפעמים יכול להיות שילד מגדל שלחן באמצע למוד חמש, אם המלמד ישן טוב זה בכלל לא יפריע לו, אבל אם הוא עייף, הוא עלול לתת לו סטירה או גערה, או לצעק ולהשפיל את הילד.

קבלה טובה, ללכת לישי מיד אחרי ערבית

אחרי החתונה הייתי הולך לישי מיד אחרי ערבית וקם בשעה שלוש לפנות בקר, בשנים האחרונות נעשיתי טרוד בעסקנות של בנית המוסדות, והסדר שלי השתבש, כי נהייתי עסוק מאוד בשעות הלילה, בקשתי הרבה מהשם יתברך: "רבנו של עולם תעזר לי, אני רוצה סדר היום שונה מסדר היום שיש לי בעשר השנים האחרונות", עד שעלה לי הרעיון, שאחרי ערבית אני לא מדבר עם אף אחד, רק עם אשתי, כי אשתו כגופו (במות ס"ב), אבל חוץ מזה אני לא מדבר עם אף אחד, מי שרוצה לדבר אתי, יכול לבוא בבקר, בבקר אני מקבל קהל, בלילה אני אפילו לא מסתפל בטלפון שלי, כשאני קם

במקום לצעק תספר להם ספורים יפים
אם הולכים לישי מוקדם, אפשר כבר לקום בשעה שש, ויש גם זמן להכין את הפרשה ועניני דיומא.

עכשו עומדים לפני שבועה עשר בתמוז, אם לא מכינים את החמר, לא יודעים איזה בית מקדש נחרב, ואיפה הייתה בכלל חומה בירושלים, ואחר כך באים לכתה ומתחילים להצליף ולצעק על הילדים: "שב! שב! שב!" במקום לצעק על הילדים אתה הרי יכול להתחיל לספר ספורים כל כך יפים, עד שכל הילדים יתישבו יפה מעצמם.

אבל אם הולכים לישי מאחר, אין זמן להכין את החמר, אין מה להגיד ומה למכר.

את זה אני מתנה עם המלמדים של המוסדות שלנו, כל המלמדים חייבים ללכת לישי בזמן.

דעו שהזכות שלכם גדולה מאוד. השם יתברך יעזר, שתהיה לכם הצלחה וסייעתא דשמיא, אמן.

בבקר אני רואה שאנשים השאירו לי הודעות עד שלוש לפנות בקר; אני רואה שאנשים ערים עד השעות המאחרות של הלילה, למה? אין לזה סבה, אנשים פשוט מזניחים את עצמם.

אני מבקש מכם מלמדים יקרים, תעשו לעצמכם קבלה, שלא מדברים אחרי ערבית.

אני דורש את זה מכל המלמדים במוסדות שלנו, ואני הולך לעקב אחרי זה; ברוך השם הקהלה היא גדולה, ויש לי אברכים חשובים שאני יכול להכניס למוסדות במקומכם, אני לא חושב חס ושלום לדחות אף אחד, אבל אני רוצה מלמדים נכונים.

אחרי ערבית אין מה לדבר עם אף אחד, אחרי ערבית הולכים הביתה, עם האשה אתה יכול לדבר, וכמה זמן כבר מדברים עם האשה? חצי שעה, שעה, ואחר כך לישי, בשעה עשר אחת עשרה, אלו השעות הבריאות ללכת לישי.

מכתבים בעניני חינוך

מאת ראש הישיבה שליט"א

למה משלמים כל כך מעט למלמד? שאלה:

לכבוד ראש הישיבה שליט"א,

אני משמש במלמד בתלמוד-תורה מזה שנים, יש לי ברוך השם משפחה גדולה, אבל אני לא מרויח מספיק כדי לכסות את החדש, אני מקבל ממש כפי שמשלמים בשוק לעובד הכי זול, על כל דבר מבינים שצריכים לשלם תשלום נורמלי, חוץ מאשר למלמד שעושה את העבודה הכי קשה לשבת בכתה עם ילדים מלאי מריץ כל היום ולסבל את הקשיים של כל אחד.

אני מבין שלמוסד שאני עובד בו אין מספיק כסף לשלם יותר, אבל אני לא יכול להבין כשאני רואה אנשים שלא משלמים שבר למוד או מתמקחים על המחיר, כשבאותו זמן הם יקנו מה שהם צריכים לנוחיותם ויבזבוזו כסף על דברים

בעזרת ה' יתברך - יום ב' פרשת וישלח, י"א כסלו, שנת ה'תשפ"ד

לכבוד ... גרו יאיר

קבלתי את מכתבך.

אין מלים להביע את גדלותו של מלמד טוב, כמה גדולות הזכויות שלו; כל התורה והתפלה שהילדים הולכים ללמד ולהתפלל כל חיייהם - נזקפות לזכותו של המלמד.

לצערנו אנשים מזולזלים במלמדים, לא מעריכים את העבודה שלהם; זה מאד כואב, בפרט כשעובדים כל כך קשה עם ילד ובמקום לקבל הכרת הטוב מההורים על העבודה הקשה - רק באים בטענות וכו'; זה סוחט את הכח מהמלמד.

שלא באמת נחוצים, ורק בשנה מגיע לשכר למוד, שזה הדבר הכי חשוב לאדם - מחפשים לחסר.

גם מאד כואב לי כשאני שומע הרבה פעמים אנשים אומרים שמלמד נהיה מלמד כי הוא לא שנה לשום דבר אחר, כשהאמת היא שלהיות מלמד זה עבודה הרבה יותר קשה והרבה יותר מסבכת מרב הדברים האחרים, ולהיות מלמד טוב דורש הרבה כח ומחוסבלנות, ובסוף ההורים בכלל לא מבינים מה המלמד עושה עבור הבן שלהם, ועל הדבר הכי קטן שהם חושבים שלא עשו טוב, הם יתקשרו לצעק ולגער, בזמן שבלתי אפשרי להסביר להם מה בדיוק התרחש.

אשמח לקבל חוזק על זה.

יישר כח

תשובה:

גם אני הייתי מלמד, אני מבין אותך היטב; ובכל זאת אבקש ממך מאד שתתחזק; זכור, עובדים בשביל הקדוש ברוך הוא, לא עובדים עבור אף אחד אחר, ולמעלה בשמים נשמרים העבודה והעמל הקשה, שָׁכַר גָּדוֹל מוֹכֵן לְמַלְמָדִים.

אל תשבר כשאתה שומע שמדברים על מלמדים, לצערנו ישנם כאלה שאסור להם להיות מלמדים. מוהרא"ש מספר: "פעם הגיע יהודי אחד אל הגאון הקדוש רבי מאיר שפירא מלובלין זכותו יגן עלינו, להתיעץ אתו, היהודי היה שוחט ופטרנו אותו מעבודתו, והוא מחפש עבודה, ענה לו רבי מאיר: מה אתה חושב לעשות? היהודי ענה לו, היות ואין לו פרנסה הוא חושב להיות מלמד. אמר לו רבי מאיר: "אם לא ידעת לשחוט שונרים, עזים, תרנגולים, פעת תלך לשחט ילדים!?" הוא הזהיר אותו שלא יעז להיות מלמד.

מוהרא"ש אומר: "רואים דבר מענין, פשאדם רוצה להכנס לאיזו פרנסה, הוא חייב ללמד קדם את המלאכה, ורק אחר-כך הוא יכול להתחיל לעבוד בפעל. יש מלאכות שאפשר להתלמד בקלות, ויש כאלו שהן קשות יותר להתלמד, למשל אחד רוצה להיות רופא, הוא חייב ללכת וללמד שנים רבות, עד שהוא מתמקצע היטב, אבל אפילו בעבודות פשוטות, צריך גם להתלמד קדם, אחד רוצה לעבוד בחשמלאות הוא חייב להתלמד קדם, אם לא - הוא יתחשמל, חס ושלום.

אחד רוצה להיות צבע או נגר או כל מה שזה לא יהיה - הוא חייב לדעת את המלאכה, הוא חייב לאהב את המלאכה, וברור שאף אחד לא יקח בעל מלאכה שיעשה בשבילו עבודה שלבעל המלאכה אין שום משג איף מבצעים אותה.

אבל יש מלאכה אחת שהיא יוצאת דופן, שאם אחד רוצה להיות מלמד - יש באמת מלמדים רבים שהם טובים, נהיה הנהג, שמי שאין לו פרנסה, הוא נהיה מלמד, זה מאד מוזר, למה דוקא בעבודה הזו, לא מסתפקים על האדם, לראות אם הוא באמת מצליח או שלא, לפני שלוקחים אותו למלמד? תארו לכם אחד אין לו פרנסה והוא מחליט שיהיה ואין לו מה לעשות - הוא נהיה רופא... זה הרי ממש רציחה, הוא היה הורג אנשים על ימין ועל שמאל, רחמנא ליצלן."

כמוכן שהפננה היא לא על המלמדים הטובים; מלמד ירא שמים, מלמד שנוהר על התלמידים שלו - הוא מאד חשוב למעלה בשמים. "חז"ל אומרים (בבא בתרא ח:): על הפסוק (דניאל יב, ג): ומצדיקי הרבים כפוכבים לעולם ועד" - אלו מלמדי תינוקות של בית רבן - המלמדים שלומדים תורה עם בני ישראל, השָׁכַר שֶׁלָּהֶם כָּל כֶּךָ עָצוּם וְגָדוֹל בְּשָׁמַיִם. כְּשֶׁמְסַתְּפָלִים עַל הַשָּׁמַיִם רוֹאִים אֶת נִפְלְאוֹת הַבוֹרָא הַעֲצוּמִים, אֶת גְּדֻלוֹת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ שֶׁבָּרָא כָּל כֶּךָ הַרְבֵּה בְּלִיּוּנֵי כּוֹכָבִים, וְזֶה רַק מֵה שְׂרוֹאִים עִם הָעֵינַיִם, וְזֶה כְּלוּם מוֹל מֵה שְׂרוֹאִים בְּטִלְסָקוֹפ, זֶה

ממש בלתי אפשרי לספור כמה רבבות בליוני כוכבים שהקדוש-ברוך-הוא ברא, ולכלם בשם יקרא (ישעיה מ, כ), אומרים חז"ל, כמו שאי אפשר לספור את הפוכבים בשמים, ככה אי אפשר לספור ולהעריך את השָׁכַר הגדול והעצום, שמחפה למלמד, שמוריד את עצמו אל הילדים כראוי, ומלמדם תורה."

מה שאתה נאנח שאין לך כסף; אל תחשב שמי שעובד במקום אחר - יש לו יותר כסף ממך, כל אחד מתיגע, כל אחד בוכה; ההבדל הוא רק, במה מתיגעים? "אנו עמלים והם עמלים; אנו עמלים ומקבלים שכר", אנו מתיגעים עם נשמות יהודיות יקרות, ילדים יהודיים, הילדים של השם יתברך; אנחנו בונים את הדור הבא של עם ישראל, והם עמלים ואינם מקבלים שכר", ואחרים מתיגעים ולא נשאר מזה כלום.

חזק ואמץ בעבודתך הקדושה. השם יעזר שתצליח בכל הענינים. ...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת וישב תשפ"ב)

מזור חינוך
 מקול ברסלב
 לשמיעת כל שיעורי החינוך
 (כאדיש)
מראש הישיבה שליט"א
ב'קול ברסלב'
 הקישו 1-2-4-2-1
 - שמועז ורהיזו נפשכם -

לקבלת הגליון מדי שבוע יש לשלוח אימיל ל: jhbul1234@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיוזוק (נשים)
 שיעורים; סיפורי תפילה; מתכונים; ועוד
079-704-0069
 ארצות הברית 212-444-9169 / 845-351-9060 / אנגליה 03303502363
 קנדה 438-320-9090

קול ברסלב
 שיעורים; חיוזוק יומי; ניגונים; סיפורי תפילה ועוד
079-704-0066
 ארצות הברית 212-444-9191 / 845-351-0910 / אנגליה 03303502361
 קנדה 4383008080 / בלגיה 3235003461 / ארגנטינה 11552354370
 מייל חיוזוק יומי chizikyomi@gmail.com